

SWISSMINIATUR

Nedostaju još zvonik i tri prorova
šest naslikanih brvnara i jedna stanica
cvijet gorske službe spasavanja i ona razapeta
užad o kojima vise dvije žičare
sve drveće koje ograničava kanton
jezero smješteno u magli
mlaz vodopada s pola padine
nedostaju putnici na sankama
poneka krava i mrmoti i pijetao
uspravljen na tornju i još patke i alpski kozorazi
i plesači na kamenim trgovima
starac zadužen za zaustavljeni sat
na gradskoj vijećnici i dječak s jabukom na glavi
na skulpturi u stilu onih od leda i čokolade
nedostaju još nove banke i preduzeća
nedostaje muzika sa zvučnika
posljednji bijeli krstovi na zastavama.

Za održavanje pejzaža
potrebno je raščlaniti mu razloge
načiniti obećanu zemlju za dezorijentisane letove
dijaspore kratkog daha
sklone alternativnim spasenjima
potrebno mu je obnoviti utopije
izložiti se riziku s urbanizovanom Hajdi
i landsknehtima posjelim u *stube*-u
zadovoljiti se rasparenim hipotezama
atonalnim segmentima šepave riječi
treba se skloniti u minimalnom
srazmjerno procjenjivati perspektive
i tu ostati utvrđujući pedalj po pedalj
mjere uvijek u skali bola.

DIPLOMA

Djevojčica koja piše pjesme
sija u zadnjim klupama
sa mastilom
izmravljenom gumicom trakom
što kliznula je s plave djevojčica
znaš pišem pjesme kaže nam
i boji naočare na nosu
nadima ime porumenjelim perima
oslobađa gramatike, čudo
malo malecno, oslobađa bol
uredno posložen u plišanoj pernici
potom se pogne da priveže prelaz
četiri uzice iz cijele jedne sudbine
i tako kada podigne glavu
djevojčica koja pisala je pjesme
već je neka druga i sada zaboravlja
da naoštiri olovku osmjehuje se
i zgasnuvši ne govori dalje
ne primjećuje

VIA SERBELLONI

Talas je počeo na Božić zamotan
u celofan isti bijaše dugi sto
rimovan za novčić, soba u kojoj se igralo
Indijanaca, meso među kestenjem u kuhinji
pod jelkom je tiho nadošao ali
onda je stigla pjena ista bijaše naučena
ljubav, ideja o posjeloj porodici, vrijeme minulo
u očima, u svakoj sobi sve veći tepih
talas tek nazret lagana pjena
dok ti nije dosegao do usta i mi zajedno smo
te izgubili u postelji tvoj glas od kosti sad već
plutajući nestala si u ono malo čaršava usamljena
tog oktobarskog jutra u vodi izmiješanoj rukama
odmah je iščilila pjena jednog skromnog
talasa u Milanu malo treba da se osuši
pokopaš je s njenom meduzom.

ARL U DANE *FIESTE*

Ulazi u lavirint tijela koje
ga prima za scenu ovaj bik
od kalaja a smrt u pijesku
riješio je grumenjavim kulama

ulazi sam u razjarenost boja
neravnopravan svoj rat čudovišta
ne razumije hvata se za konja
udara odbacuje trči otkriva
srce posrće

ulazi sa svojim mračnim naricanjem
bosonog ipak ne posustaje
ne pada dodaju mačeve

nasrće na nesavršenost
podliježe nesavršenosti.

BRAČNI

Povjerila sam čovjeku koga nije bilo
da je ovaj krevet prevelik za mene samu

Baš kada je po ko zna koji grad
opet počeo da mre oko mene
iskoristila sam veličinu kao izgovor
zbog činjenice da ljubav
od mene nikad ne može biti izrečena

Svakim praskom nove zore
ispod prazne đubre
sve dok jutro
naspram nas jače

svjetlost da ne rastavlja
što je moja velika praznina sastavila

MEMO DES MOTS

Igra se sastoji u tome da okreneš karticu
nađeš ime koje se odnosi na sliku
uspostaviš vezu između njih
Igra počinje kad otkriješ ko postoji
njegova silueta vraća te onom imenu
može trajati desetljećima
ne pobjeđuje se ne gubi se
može trajati preko dozvoljenog vremena
Igra završava kad je sve nazvano
svaka slika s vlastitim imenom
složen u špil svaki par
Nakon igre ne ostaje nikad ništa
na stranici na stolu ništa
ako je prikivena poezija
ima hrbat jednog ožiljka

PYTHON

Gdje mi počinje rep,
koji od mene čini zvijer
osuđenu da zauvijek gmiže
po trbuhu ili na repu
koji počinje ne znam gdje da l'
od očiju, usta, srca
polnog organa il' još niže u beskraj
gdje počinje ta nužda
za životom od koje sam jedno
sa bestidnim mirisom tla
od koje mi plamte zavoji
na trbuhu ili repu
i koja me ovaploćuje da se tarem
dijelom najizloženijim paklu
i ljušt看 žar u membranama
zlih godišnjih doba
da gutam prašinu
uvijek privržen životu za kojim žudim
koji polazi opet od repa,
gdje mi počinje rep,
da zauvijek gmižem.

MEĐU EKSPONATIMA

Ostali su meteoriti
ispod piše
posljedica udara i sagorijevanja
Zauzimaju veliku salu
među hrpama pepela i vertikalnim ugarcima
Sijaju ugasli
kotrljaju se nepomični
tako hladni da čini se da griju
U središtu Muzeja mrtvih stvari
samo je jedna didaskalija
njihova
još čitljiva
pa ipak
oni (nasuprot izgledu) i dalje žive
A s druge strane
ispravno je zapitati se
kad ljubav izgara izvan orbite
što od nje preostati može
Noć katkad
ovdje padne tako brzo
preplavi prazne sale
katkad se čini da se čuje zavijanje sirene

OD LJEPOTICE NJENOJ ZVIJERI

Ukratko ti javljam da sam
odlučila pustiti te da umreš u
tom tvom dalekom vrtu nekoliko riječi
da ti kažem da ću doći samo kad
ne budeš to više mogao znati sigurna
da me nisi mrzio toliko
da me poželiš čekati zauvijek

pišem ti da te obavijestim
da ću htjeti natrag med
i đumbir i hrskavi musli
kućni mantil marokanske papuče
knjige spise kompjuter brazilske CD-ove

dok ti postepeno gasneš
u onom tvom pustom vrtu
uz plejbek cvrčaka i
kolonu mrava koja ide unatraške

vidjeću te mila ljubavi
samo kad te više ne bude
spustivši kofer na travu
preći ću pažljivo preko leša
da prisjetim se drugih tijela u tvom
kandže jednoga čeljusti drugoga
i nekog dlakavog bola
čudovišta koji snašao je sve

između suze i šmrkljive tužbalice
šake zemlje i naklona
otići ću sa štapom preko ramena
kofera obješenog s jedne strane putnik
s određenim brojem koraka
kao nešto što niko više ne čeka
i što najzad može pristići

LUTKINA KUĆA

Presjek kuće.
Frontalni. Polovina u sjenci.
Treći sprat je potkrovlje.
Prazni se.
Kotrlja se jedna lopta, neprekidno, a prašina je ljubičasta.
Drugi sprat se giba.
Svi dječiji koraci, na hiljade. Mačji.
Giba se.
Na prvom spratu počinje bol.
Ona je sva na krevetu, raspadnuta.
On je čeka u kadi.
U prizemlju je počelo ima nekoliko dana.
Ona je sad u kuhinji. Već je plakala i žuri se.
On ju je pratio svojim staklima od duvana.
Napolju splet mačeva. Travnjak s garažom.
Tu je bilo ime.

Presjek ne pokazuje stepenice.
Prolazi se otpozadi, od jednog sprata do drugog.
Djeca sva redom to znaju.
U salonu je ona izgubila svoje godine. On razum.
Škripi nebitno koja kost, neki kutnjak.
Prašina je postala nebeskiplava i odražava.
Ne očekuju se putevi.

ŠASTE

Poluostrvo je idealni kompromis
između prerogative i odsutnosti,
ono što ostaje od zemlje
koja iscrpila je razloge da bude
tako silno zemlja,
međualpski ćorsokak duše
koja se ne usuđuje opet pokušati
polet i predaju.
I prosipa se, otapa se
sama postajući vodom,
spora suza obuzeta
ponovnim ulivanjem u oko.
Nikad nije bila arka
ščućurena u zaklonu planine
i ne može prepoznati potope.
Nerazriješeni sukob
svih njenih dana
nalazi se u tanušnom raskoraku
između geografije i istorije,
mapiranju obuzetim sobom
i onom nepronađenom vremenu,
između tijela i njegovog pokreta
još porinute žudnje
i protraćene nježnosti.

*(S italijanskog prevela **Marija Bergam Pelikani**)*